

Bernard Cornwell

POHANSKÝ PÁN

Ve střetu králů rodí se království

POHANSKÝ PÁN

Bernard Cornwell

POHANSKÝ PÁN

Přeložil Jiří Beneš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Bernard Cornwell

Mapa © 2011 by John Gilkes

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Pagan Lord*

(First published by HarperCollinsPublishers, London, 2013)

přeložil © 2014 Jiří Beneš

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-136-1

Věnováno Tomovi a Daně
Go raibh míle maith agat

OBSAH

Mapka

9

Rodokmen

11

MÍSTNÍ NÁZVY

13

ČÁST PRVNÍ

Opat

17

ČÁST DRUHÁ

Middelniht

67

ČÁST TŘETÍ

Zvěsti o válce

139

ČÁST ČTVRTÁ

Cnut Dlouhý meč

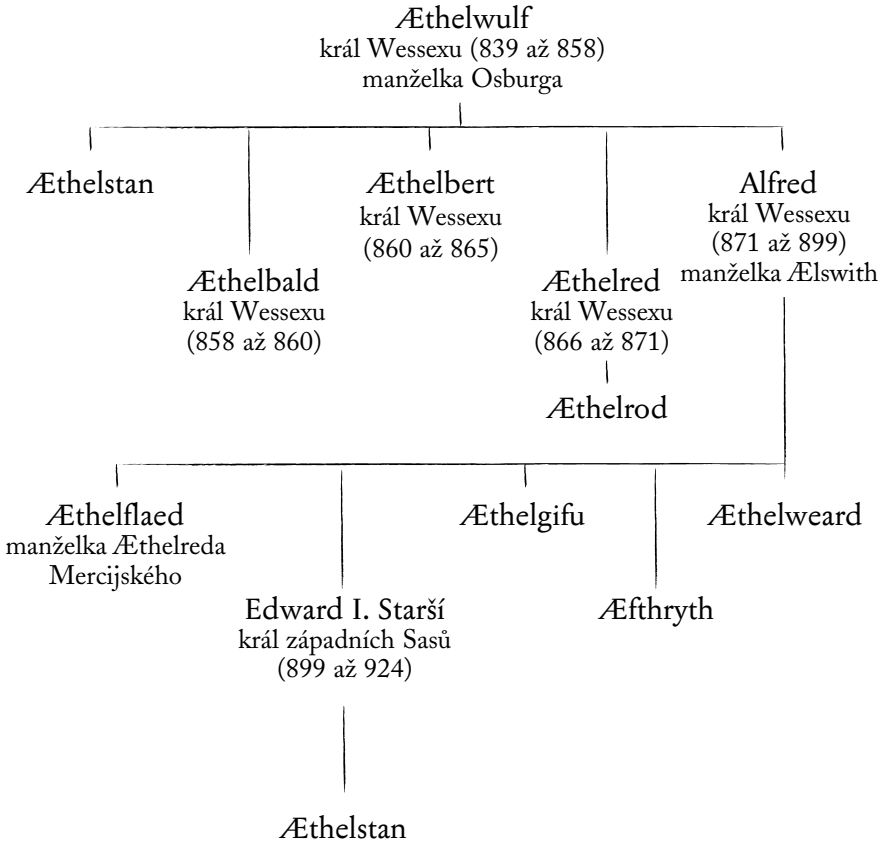
247

HISTORICKÁ POZNÁMKA

315

Rodokmen wessexské královské rodiny

MÍSTNÍ NÁZVY

Způsob psaní jmen v anglosaské Anglii byl kolísavý, proměnlivý a nejistý, bez důsledností a zásad, i pokud šlo o názvy samy. Londýn byl tedy uváděn a zaznamenáván jako Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundewic, Lundenceaster či Lundres. Uvědomuji si, že někteří čtenáři by nepochybně dali přednost jiným názvům, než jaké uvádím v následujícím přehledu i v celé své knize, ale já jsem obvykle využil prapísemných znění, která jsem našel v *Oxford Dictionary of English Place-Names* (*Oxfordském slovníku místopisných názvů*) pro léta nejbližší období 871–899 n. l. nebo do něho spadající. Ani toto řešení však není zcela spolehlivé. V roce 956 se např. Hayling Island psal dvěma různými způsoby – Heilincigae a Hæglingaiggæ. A ani já jsem nebyl vždy důsledný, takže jsem dal přednost moderní Anglii (England) před názvem Engla-land a místo Nordhymbraland užívám názvu Northumbrie, abych nevyvolal dojem, že hranice či meze dávného království se shodují s hranicemi dnešního hrabství. Takže i tento seznam, stejně jako způsob psaní názvů samých, je kolísavý a nedůsledný.

Æskūv kopec	Ashdown, hrabství Berkshire
Afen	řeka Avon, hrabství Wiltshire
Beamfleot	Benfleet, hrabství Essex
Bearddan Igge	Bardney, hrabství Lincolnshire
Bebbanburg	hrad Bamburgh, Northumbrie
Bedehal	Beadnell, hrabství Northumbrie
Beorgford	Burford, hrabství Oxfordshire
Botulfstan	Boston, hrabství Lincolnshire
Buchestaness	Buxton, hrabství Derbyshire

Ceaster	Chester, hrabství Cheshire
Ceodre	Cheddar, hrabství Somerset
Cesterfelda	Chesterfield, hrabství Derbyshire
Cirrenceastre	Cirencester, hrabství Gloucestershire
Coddeswold Hills	vrchovina Cotswold, hrabství Gloucestershire
Cornwalum	hrabství Cornwall
Cumbraland	hrabství Cumbrie
Dunholm	Durham, hrabství Durham
Eoferwic	York, hrabství Yorkshire
Dyflin	Dublin, Irsko
Ethandun	Edington, hrabství Wiltshire
Exanceaster	Exeter, hrabství Devon
Fagranforda	Fairford, hrabství Gloucestershire
Flaneburg	Flamborough, hrabství Yorkshire
Foirthe	řeka Forth, Skotsko
The Gewæsc	záliv Wash
Gleawecestre	Gloucester, hrabství Gloucestershire
Grimesbi	Grimsby, hrabství Lincolnshire
Haithabu	Hedeby, Dánsko
Humbre	řeka Humber
Liccelfeld	Lichfield, hrabství Staffordshire
Lindcolne	Lincoln, hrabství Lincolnshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Svatý ostrov), hrabství Northumberland
Lundene	Londýn
Mæse	řeka Mersey
Pencric	Penkridge, hrabství Staffordshire
Sæfern	řeka Severn
Sceapig	ostrov Sheppey, hrabství Kent
Snotengaham	Nottingham, hrabství Nottinghamshire
Tameworþig	Tamworth, hrabství Staffordshire
Temes	řeka Temže
Teotanheale	Tettenhall, hrabství West Midlands
Tofeceaster	Towcester, hrabství Northamptonshire

Uisc	řeka Exe
Wiltunscir	hrabství Wiltshire
Witanceaster	Winchester, hrabství Hampshire
Wodnesfeld	Wednesbury, hrabství West Midlands

ČÁST PRVNÍ

Opat

Kapitola první

Obloha byla temná.

Oblohu tvoří bohové. Odráží jejich nálady a ty byly ten den temné. Léto vrcholilo, ale od východu se táhly mraky, z nichž padal drobný studený déšť. Panovalo chladno jako v zimě.

Jel jsem na Bleskovi, svém nejlepším koni. Byl to hřebec černý jako noc až na to, že se mu přes zadek táhl šedý pruh. Pojmenoval jsem ho po svém skvělém psu, kterého jsem kdysi obětoval Thorovi, i když jsem se k tomu tehdy odhodlal nerad. Ale bohové jsou tvrdí a nevděční; vyžadují oběti, a pak na nás nedbají. Blesk byl velký silný kůň, silný a vzdorovitý, pravý válečný oř, a já jsem byl v onen temný den ve své plné válečné zbroji, pokrytý ocelí a kůží. Na levém boku se mi houkala pochva s Hadím dechem, mým nejlepším mečem, třebaže proti nepříteli, s nímž mě čekal střet, jsem žádný meč, žádný štít ani žádnou sekeru nepotřeboval. Přesto jsem ani na okamžik neuvažoval, že bych svou dlouhou těžkou zbraň nechal doma, neboť Hadí dech byl můj nerozlučný druh, který mě neustále provázel. Až budu umírat, a ta chvíle už nemůže být daleko, sevře mi někdo prsty kolem jeho jílce ovinutého odřenou kůží. To mi zajistí, že z tohoto světa odejdu do Valhally, do Odinovy síně v Asgardu, kam přicházejí mrtví bojovníci, aby tam spolu hodovali a připravovali se na závěrečný boj mocností dobra a zla.

Avšak v tento temný ponurý den jsem se ještě do Valhally nechystal.

Seděl jsem v sedle uprostřed blátivé cesty a díval se směrem, kde byli

mí nepřátelé. Slyšel jsem je, ale zatím jsem žádného z nich neviděl. Přesto jsem nepochyboval, že oni o mně vědí.

Cestu, širokou stěží tak, aby se na ní vyhnuly dva vozy, lemovaly po obou stranách chýše se zdmi z proutí omazaného hlínou a se střechami z rákosových došek, zčernalých dešti a hustě porostlých lišejníkem. Bláto, sahající koni po spěnkové klouby, bylo rozježděné koly vozů a plné výkalů psů a prasat, která se tam volně potulovala. Nepříjemný vítr čeril vodu v kolejích, strhával z otvorů ve střechách kouř a přinášel k nám pach páleného dřeva.

Doprovázeli mě dva jezdcí. Z Lundene jsem vyjel s dvaadvaceti muži, ale důvod, který mě do téhle vesnice, páchnoucí lejny a skrápěné deštěm, přivedl, žádnou velkou bojovou družinu nevyžadoval, a tak jsem většinu z nich nechal míli odtud. Vzal jsem s sebou pouze svého nejmladšího syna Osberta a Æthelstana, levobočka a nejstaršího syna krále Edwarda Wessexského. Osbert, v drátěné košili a s mečem u boku, jel na šedém hřebci, a přestože už dovršil devatenáct let a byl muž, vnímal jsem ho pořád jako chlapce. Měl ze mě strach, stejně jako jsem já míval strach ze svého otce. Některé matky své syny rozmazlují a změkčují, ale Osbert matku neměl a já jsem ho vychovával tvrdě, protože muž musí být tvrdý. Svět je plný nepřátel. Křesťané nám říkají, abychom své nepřátele milovali, a když nás udeří, nastavili jim k ráně i druhou tvář. Jenže křesťané jsou hlupáci. Æthelstanovi bylo teprve osm let, a přesto měl, stejně jako Osbert, drátěnou košili. Æthelstan ze mě strach neměl, i když jsem se snažil vzbudit v něm aspoň respekt. Jenže jak jsem měl poznat, jestli se mi to daří, když na mě upřel své modré oči a jenom se zazubil? I tak jsem ho měl rád stejně jako Osberta.

Oba byli křesťané a já jsem bojoval předem prohranou bitvu. V tomto světě smrti, zrady a béd křesťané vítězili. Lidé samozřejmě stále uctívali staré bohy, ale čím dál víc se museli uchýlovat do horských údolí a opuštěných míst na severním okraji světa, zatímco křesťanství se šířilo jako morová nákaza. Musím uznat, že jejich ukřižovaný bůh je mocný. Vždycky jsem věděl, že má velkou moc, a nechápu, proč mí bohové tomu bastardovi dovolují vítězit. Ale dovolili to. Podvádí, to je jediné vysvětlení, které mě napadá. Ukřižovaný bůh lže a podvádí a lháří a podvodníci vždycky vítězí.

Čekal jsem tedy v blátivé ulici a Blesk hrabal kopytem v kaluži. Přes drátěnou košili jsem měl přehozený tmavě modrý vlněný plášť, na hlavě mi seděla helmice s vlčí hlavou a na nohou jsem měl vysoké kožené boty, nahore ucpané hadry, aby mi do nich nestékala dešťová voda. Na ruce jsem měl železné rukavice a na pažích se mi leskly zlaté a stříbrné náramky, které si válečník vysloužil pobíjením nepřátel. Byl jsem ve své válečné nádheře, třebaže nepřítel, s nímž jsem se měl setkat, si takový respekt nezasloužil.

„Otče, co když...“ začal Osbert, ale já jsem ho zarazil.

„Mluvil jsem s tebou?“

„Ne.“

„Tak mlč!“

Nechtěl jsem ho tak ostře okřiknout, ale v ten den jsem se cítil jako pod psa. Kypěl ve mně hněv, který jsem si neměl na kom vylít; bezmocný hněv na celý tenhle mizerný, nudný, šedivý svět. Moji nepřátelé byli za zavřenými dveřmi a zpívali. Slyšel jsem jejich hlasy, i když jsem nerozeznával slova. Byl jsem si jistý, že mě vidí. A viděli také, že jinak je ulice prázdná. Lidé téhle vesnice neměli nejmenší chuť jakkoli se do toho, k čemu se schylovalo, vměšovat.

A k čemu se schyluje, jsem vlastně nevěděl ani já sám, i když jsem se to chystal vyvolat. Anebo se nestane nic? Zůstanou dveře zavřené a nepřátelé ze svého domu z pevných trámů nevyjdou? Bylo mi jasné, že právě na to se mě chtěl Osbert zeptat. Co když nepřátelé zůstanou uvnitř? Zřejmě by je ani nenazval nepřáteli. Asi by řekl jen „oni“.

„Jestli nevyjdou, vyrazím ty jejich zatracené dveře, vtrhnu dovnitř a vytáhnu toho bastarda ven,“ odpověděl jsem na Osbertovu nedopovězenou otázku. „A pokud to budu muset udělat, zůstanete vy dva tady a budete držet Bleska.“

„Ano, otče.“

„Já půjdu s tebou,“ prohlásil Æthelstan.

„Uděláš, co jsem ti řekl.“

„Ano, pane Uhtrede,“ přikývl poslušně, jenže já jsem věděl, že se ušklíbl. Nemusel jsem se otáčet, abych ten jeho drzý úšklebek viděl, ale v tu chvíli bych se tak jako tak neotočil, protože zpěv uvnitř domu ztichl. Čekal jsem. Uběhla chvíle a pak se dveře otevřely.

A „oni“ vyšli ven. Nejdřív půl tuctu starších mužů a potom mladší. Viděl jsem, že ti mladší se dívají na mě, ale ani pohled na Uhtreda, válečníka v plné zbroji a hněvu, jim nedokázal vzít radost. Objímali se kolem ramen, smáli se a plácali se po zádech.

Těch šest starších mužů se však nesmálo. Vykročili směrem ke mně a já jsem se nehybal. „Řekli mi, že jsi pan Uhtred,“ oslovil mě jeden z nich, muž ve špinavém bílém hábitu přepásaném provazem. Měl bílé vlasy, šedivý vous a hubenou opálenou tvář s hlubokými vráskami kolem úst a očí. Dlouhé vlasy mu spadaly na záda a vous mu sahal až k pasu. Připadlo mi, že v jeho tváři je lstivost, i když mu zjevně nechyběla autorita, kterou potvrzovala těžká hůl, zakončená zdobeným stříbrným křížem.

Neodpověděl jsem mu, protože mě víc zajímali ti mladší muži. Vlastně to byli většinou ještě chlapi nebo mladíci, kteří se teprve chystali změnit v muže, a v šedavém světle pošmourného dne se jim bledě leskla kůže na vyholeném temeni hlavy. Ze dveří teď vycházeli nějakí starší lidé. Předpokládal jsem, že to jsou rodiče těch mladíků.

„Pane Uhtrede,“ ozval se znovu starý duchovní.

„Budu s tebou mluvit, až uznám za vhodné,“ odbyl jsem ho.

„To od tebe není zdvořilé,“ řekl a pozvedl proti mně hůl s křížem, jako by si myslel, že mě tím zastraší.

„Běž si vypláchnout ústa, páchnou ti po kozích chcankách,“ odbyl jsem ho znovu. Teď už jsem poznal mladíka, kvůli němuž jsem přijel, a pobídl jsem Bleska kupředu. Dva z těch starších se mě pokusili zastavit, ale Blesk po nich chňapal velkými zuby a oni uskočili zpátky. Před Bleskem utíkali i dánští bojovníci a těch šest starších mužů se rozprchlo jako hejno vrabců.

Vjel jsem do houfu mladíků, vyklonil jsem se ze sedla, jednoho z nich jsem chytil za černý hábit, zvedl ho a smýkl jím tak, že skončil břichem dolů přehozený přes hrušku sedla. Pak jsem Bleska koleny otočil.

A v tu chvíli to vše začalo.

Dva nebo tři z těch mladších se mě pokusili zastavit. Jeden hmátl po Bleskově uzdě, a to neměl dělat. Velké žluté zuby znovu chňaply, mladík vykřikl a já jsem dovolil Bleskovi, aby se vzepjal a zamával kopyty. Ozval se temný úder, jak jedno těžké kopyto narazilo do kosti, a pak

jsem uviděl krev. Blesk, vycvičený na to, že musí být stále v pohybu, aby se mu nepřítel nepokusil přeseknout šlachy zadních nohou, vyrazil vpřed. Ještě jsem ho pobídl ostruhami, ale přesto jsem stačil zahlédnout, že mladík, kterého Blesk srazil, leží na zemi se zkrvavenou hlavou. Další hlupák mě chytil za pravou nohu ve snaze strhnout mě ze sedla, ale stačilo, abych ho sekl rukou v železné rukavici, a okamžitě mě pustil. Jenže potom proti mně vystoupil stařec s dlouhými bílými vlasy. Předtím se za mnou rozběhl a křičel, že musím svého zajatce pustit, a pak jako hlupák máchl těžkým stříbrným křížem na dlouhé tyči po hlavě mého koně. Jenže Blesk byl vycvičený k boji a hbitě se otočil, zatímco já jsem se sklonil, chytil jsem žerď hole a starci ji vytrhl z rukou. Přesto se nevzdal. Chrlil na mě kletby, a dokonce sáhl po Bleskově uzdě a snažil se vtáhnout koně zpátky do davu mladíků, zřejmě aby mě přemohli množstvím.

Zvedl jsem tedy hůl s křížem a tvrdě ho jí udeřil. Použil jsem patku hole, jako by to bylo kopí, ale nevšiml jsem si, že je opatřena kovovým bodcem, aby se dala zarazit do země. Chtěl jsem toho hlupáka jenom omráčit, jenže místo toho mu tyč prorazila lebku a zabodla se do ní. A kalný den se rozjasnil krví. Nastal křik, který musel dolehnout až do křesťanského nebe. Pustil jsem hůl a muž v bílém hábitu, teď však postříkaném krví, ještě chvíli stál a kýval se s křesťanským křížem, jenž mu trčel z hlavy k obloze. Otevíral a zavíral ústa, dlouhé bílé vlasy mu zbarvila rudá krev a oči se mu potáhly skelným leskem. A pak konečně padl. Padl jako podřátý a byl mrtvý. „Proboha, vždyť to byl opat!“ vykřikl kdosi. Na víc jsem nečekal. Nasadil jsem koni ostruhy a Blesk vyrazil, když předtím rozehnal poslední mladíky, kteří ještě neutekli. Ten, co mi ležel přes sedlo, se zmítal, ale já jsem ho tvrdě udeřil do týla a pak už jsem od toho zmatku a křiku za sebou ujížděl pryč.

Mladík na mém sedle byl můj syn. Můj nejstarší syn. Byl to Uhtred, syn Uhtredův a já jsem přijel z Lundene pozdě, takže jsem už nestačil zabránit, aby se stal knězem. A to mi ještě o rozhodnutí mého syna musel říct potulný kazatel, jeden z těch bláznů s dlouhými vlasy, rozčuchaným vousem a šíleným svitem v očích, kteří věší bulíky na nos hlupákům, aby jim dávali stříbro za to, že jim udělí požehnání. „Celé křesťanstvo se z toho raduje,“ prohlásil a potměšile se na mě díval.

„Z čeho?“ zeptal jsem se.

„Z toho, že právě tvůj syn se stane knězem. Slyšel jsem, že k tomu dojde ode dneška za dva dny. V Tofeceasteru.“

Věděl jsem, že tohle křesťané ve svých kostelech dělají, že vysvěčují chlapce a dělají z nich kněze v černých hábitech, kteří pak šíří všechny ty křesťanské bludy dál. Takže můj syn, můj nejstarší syn, byl teď pitomý křesťanský kněz! Znovu jsem ho udeřil. „Ty bastarde!“ zavrčel jsem přes zaťaté zuby. „Ty zatracený bastarde! Ty zrádný malý hlupáku!“

„Otče...“

„Nejsem tvůj otec!“ vyštěkl jsem na něj. Dojel jsem s ním k místu, kde byla u zdi jedné chatrče navršená zvlášť páchnoucí hromada rozmoklého hnoje, a na ni jsem ho shodil. „Nejsi můj syn,“ opakoval jsem, „a nejmenuješ se Uhtred!“

„Otče...“

„Chceš, abych ti vrazil do hrdla Hadí dech?“ zařval jsem na něj bez sebe hněvem. „Jestli ti záleží na tom, abys byl můj syn, svlékni tu zatracenou černou kutnu, obleč si zbroj a dělej, co ti řeknu.“

„Sloužím Bohu.“

„Pak si vyber své vlastní jméno a nenos moje. Už nejsi Uhtred Uhtredson.“ Otočil jsem se. „Osberte!“

Můj mladší syn pobídl koně a popojel ke mně. Vypadal nervózně. „Otče?“

„Ode dneška se jmenuješ Uhtred.“

Krátce pohlédl na bratra a pak opět na mě. Zdráhavě přikývl.

„Jaké je tvoje jméno?“ zeptal jsem se ho.

Stále váhal, ale viděl můj hněv a neodvážil se nic namítnout. „Uhtred, otče.“

„Jsi Uhtred Uhtredson, můj jediný syn.“

Totéž se kdysi stalo mně. Můj otec, který se jmenoval Uhtred, mi původně dal jméno Osbert, ale když mého staršího bratra, také Uhtreda, zabili Dánové, otec přenesl jeho jméno na mě. Nejstarší syn musel mít jméno otce, tak to bylo v našem rodu odjakživa. Má nevlastní matka, hloupá žena, mě dokonce nechala podruhé pokřtít, protože by mě prý andělé u nebeských bran s mým novým jménem nepoznali. A tak mě

ponořili do sudu s vodou. Ale našťestí tím ze mě spíš nákazu křesťanství smyli a já jsem objevil staré bohy, které od té doby uctívám dodnes.

Dojelo ke mně šest starších kněží. Dva z nich, dvojčata Ceolnotha a Ceolberhta, kteří byli někdy před třiceti lety spolu se mnou rukojmí v Mercii, jsem znal. Tehdy jsme se ještě jako malí chlapci dostali do zajetí Dánů, což byl osud, za nějž jsem já dodnes vděčný, a který dvojčata proklínají. Teď už byli staří, dva k nerozeznání tlustí kněží s šedivějšími vousy a buclatými tvářemi sinalými hněvem. „Zabil jsi opata Wihtreda!“ vyjel na mě jeden z nich, i když byl tak rozzuřený a šokovaný, že skoro koktal. Neměl jsem ponětí, jestli je to Ceolnoth nebo Ceolberht. Nikdy jsem nebyl schopen tyhle dva od sebe rozlišit a nedokázal jsem to ani teď.

„A zohavil jsi tvář otce Burgreda,“ dodal druhý. Natáhl se, jako by chtěl chytit Bleskovu uzdu, ale já jsem koně rychle otočil a nechal ho, aby na ty dva vycenil velké žluté zuby, jimiž před chvílí ukousl nově vysvěcenému knězi kus tváře. Dvojčata vyděšeně couvla.

„Byl to opat Wihtred!“ opakoval první z nich jméno toho, komu jsem nešťastnou náhodou vrazil do hlavy jeho opatskou hůl. „Na tomto světě nežil ctnostnější a svatější muž než on.“

„Napadl mě,“ odpověděl jsem. Samozřejmě jsem toho starce nechtěl zabít, ale nemělo smysl to těmhle dvěma vysvětlovat.

„Teď za to budeš trpět!“ vyštěkl na mě jeden z nich. „Budeš na věky proklet!“

Druhý natáhl ruku k mladíkovi na hromadě hnoje. „Otče Uhtrede,“ řekl.

„Nejmenuje se Uhtred!“ zařval jsem vztekle. „A jestli se odváží nechat si to jméno, najdu si ho a nakrmím jeho vnitřnostmi prasata. Není to můj syn! Není toho hoden!“

Mladík, který nebyl hoděn být mým synem, se vyhrabal z páchnoucí hromady a podíval se na mě. „A jak se tedy mám jmenovat?“ zeptal se s nešťastným výrazem.

„Jidáš,“ odpověděl jsem s úšklebkem. V dětství mě vychovávali v křesťanské víře, a tak jsem musel všechny ty jejich příběhy poslouchat. A teď jsem si vzpomněl na muže jménem Jidáš, který jejich ukřižovaného boha

zradil. Nedávalo mi to smysl. Nejdřív musel být jejich bůh přibit na kříž, aby se mohl stát jejich spasitelem, a pak křesťané toho, který to umožnil, obvinili ze zrady a proklínali ho. Podle mě by ho spíš měli uctívat jako svatého. „Jsi Jidáš,“ opakoval jsem, potěšený, že jsem si na to jméno vzpomněl.

Mladík, který byl ještě před chvílí mým synem, váhal, ale pak přikývl. „Od této chvíle budu otec Jidáš,“ řekl dvojčatům.

„Ale tak se přece nemůžeš jmenovat,“ ozval se Ceolnoth nebo Ceolberht.

„Jsem otec Jidáš,“ opakoval můj bývalý syn.

„Budeš otec Uhtred!“ zvolal jeden z těch dvou a ukázal na mě. „Ten tady nemá co poroučet! Je to pohan a vyvrženec, kterého Bůh nenávidí!“ Třásl se hněvem tak, že byl stěží schopen mluvit, ale znovu se nadechl, zavřel oči a zvedl paže k temné obloze. „Ó Bože!“ zvolal. „Sešli svůj hněv na tohoto hříšníka! Potrestej ho! Zasáhni jeho obilí snětí a jeho samého nemocemi! Ukaž mu svou moc, ó Pane!“ Opět se nadechl a ještě zesílil hlas. „Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého proklínám tohoto muže a s ním i celý jeho rod!“

Přitiskl jsem koleno k Bleskovu boku a mohutný kůň popošel k vrískajícímu hlupákovi o krok blíž. Byl jsem bez sebe hněvem stejně jako ti dva.

„Sešli na něho kletbu, ó Pane!“ křičel dál jeden z nich. „Ztrestej ho a svou velkou mocí ho sraz k zemi! Proklej jeho i jeho rod a učň, ať nikdy nepoznají tvou milost! Zasáhni ho, ó Pane, špínou, bolestí a mizérií!“

„Otče!“ zvolal mladík, který býval mým synem.

Æthelstan se usmíval, ale Uhtred, můj jediný syn, vyjel zděšením.

Protože víc už jsem nehodlal strpět a křičícího hlupáka jsem kopl. Vytrhl jsem pravou nohu z trmenu, vrazil mu těžkou botu do tváře a přívál nenávislných výkřiků ustal, jako když utne. Ze rtů a z nosu mu vytryskla krev. Zapotácel se a pravou rukou se chytil za rozbitá ústa. „Vyplivni zuby!“ poručil jsem mu, a když poslechl, povytáhl jsem Hadí dech.

Plival krvavé sliny a vyražené zuby. „Který jsi ty?“ zeptal jsem se toho druhého.

Chvíli na mě jen zíral, ale pak se vzpamatoval. „Ceolnoth,“ odpověděl.

„Aspoň vás teď dokážu rozlišit,“ řekl jsem.

Obrátil jsem koně, a aniž jsem se na otce Jidáše podíval, rozjel jsem se pryč.

Vracel jsem se domů.

Ceolberhtovo prokletí zřejmě působilo, neboť po návratu domů jsem místo své síně našel jen smrt, kouř a ruiny.

Od těch, co přežili, jsem se dozvěděl, že přitáhl Cnut Ranulfson, vypaloval a zabíjel a Sigunn odvedl s sebou.

Nic z toho mi nedávalo smysl, aspoň tehdy ne. Moje síň se nacházela v blízkosti Cirrenceastru, hluboko uvnitř Mercie, a horda Dánů tedy musela jet daleko a riskovat boj a zajetí, aby mou síň vyplnila. To jsem ještě dovedl pochopit. Vítězstvím nad Uhtredem z Bebbanburgu mohl každý bojovník získat skvělou pověst a pěvci by o něm skládali oslavné písně. Jenže Dánové zaútočili v době, kdy má síň byla téměř prázdná. Museli to vědět. Museli tam přece vyslat zvědy, aby zjistili, kdy tam jsem a kdy tam zřejmě nebudu. A zvědové by jim nepochybně řekli, že jsem byl povolán do Lundene, abych radil mužům krále Edwarda, jak nejlépe zorganizovat obranu města. A přesto riskovali fiasko útoku na téměř opuštěnou síň. To mi opravdu nedávalo smysl.

Navíc s sebou odvedli Sigunn.

Byla to moje žena, ale ne manželka. Od Giselininy smrti jsem si už žádnou ženu za manželku nevzal, třebaže milenky jsem měl. Jednou z nich byla Æthelflaed, ale Æthelflaed byla manželka jiného muže a dcera zemřelého krále Alfreda, takže jsme spolu nemohli žít jako manželé. Místo toho se mnou žila Sigunn a Æthelflaed to věděla. „Kdyby to nebyla Sigunn, byla by to jiná,“ řekla mi jednou.

„Možná tučet jiných,“ dodal jsem.

„Možná.“

Sigunn byla Dánka, kterou jsem získal jako zajatkyňi v Beamfleotu. Štíhlá, světlovlasá, pěkná Dánka, jež plakala pro svého zabitého manžela, když ji odvlékali z kanálu pod Beamfleotem, rudého krví. Žili jsme spolu skoro už deset let a já jsem se k Sigunn choval s úctou a ověšoval ji zlatem. Udělal jsem z ní paní své síně a teď byla pryč. Unesl ji Cnut Ranulfson, nebo také Cnut Dlouhý meč, jak se mu říkalo.

„Vtrhli sem před třemi dny dopoledne,“ řekl mi Osferth, nemanželský syn krále Alfreda. Alfred se z něj kdysi snažil udělat kněze, ale Osferth, třebaže měl tvář i mysl kněze, se rozhodl stát bojovníkem. Byl inteligentní, spolehlivý a zřídka kdy se nechal unést bojovou vášní, takže neztrácel rozvahu. V mnohém připomínal svého otce, a čím byl starší, tím víc se mu také podobal.

„Takže v neděli?“

„Ano. Všichni byli v kostele.“

„Všichni kromě Sigunn.“

„Protože není křesťanka,“ řekl, jako by mi to vyčítal.

Finan, můj dlouholetý druh a velitel mé družiny, odjel v době, kdy jsem byl pryč, s dvaceti muži posílit Æthelflaedinu osobní stráž, s níž právě objížděla mercijské burhy, aby se přesvědčila, jestli jsou dobrou ochranou Mercie před dánskými nájezdy. Její manžel Æthelred své útočiště v Gleawecestru opouštěl jen nerad, a tak Æthelflaed vykonávala jeho povinnost za něj. Měla vlastní bojovníky, kteří ji střežili, ale přesto jsem se obával o její bezpečí. Nehrozilo jí od Mercianů, neboť ti ji milovali, ale od stoupenců jejího manžela, a tak jsem trval na tom, aby přijala Finana s dvaceti mými bojovníky. A v době jejich nepřítomnosti velel mužům, zbylým ve Faganfordě, Osferth. Šest jich nechal střežit síň, stodoly, stáje a mlýn, a šest mužů mělo víc než stačit, protože moje malé panství se nacházelo daleko od severních území, na nichž vládli Dánové. „Je to moje vina, pane,“ prohlásil Osferth.

„Šest mužů bylo dost,“ odpověděl jsem. A těch šest bylo mrtvých, stejně jako byl mrtvý Herric, můj zmrzačený správce, a tři další sluhové. Dánové si odvedli nějakých čtyřicet nebo padesát koní a síň vypálili. Část zdí zůstala jako bezútešné ohořelé trosky, ale ze středu síně zbyla jen hromada dýmajícího popela. Dánové se přiručili jako smršť, vyrazili dveře síně, zabili Herrika a každého dalšího, kdo se jim pokusil postavit, pak vzali Sigunn a odjeli. „Věděli, že všichni budete v kostele,“ řekl jsem Osferthovi.

„Proto sem vtrhli v neděli,“ dokončil moji myšlenku další z mých mužů, Sihtric.

„A taky věděli, že ty v kostele nebudeš,“ dodal Osferth ke mně.

„Kolik jich bylo?“

„Tak čtyřicet až padesát,“ odpověděl trpělivě, i když jsem se ho na to ptal už aspoň podesáté.

Věděl jsem, že Dánové nemají ve zvyku vydávat se na takový nájezd jen tak z dlouhé chvíle. Kdyby jim šlo pouze o kořist, mohli si vybrat ze spousty saských síní a usedlostí, k nimž by ze svých území nemuseli jet tak daleko. Ale tihle riskovali nájezd hluboko do nitra Mercie. Kvůli Sigunn? Vždyť pro ně neměla žádnou cenu.

„Přijeli zabít tebe, pane,“ mínil Osferth.

Přesto mi to nedávalo smysl. Nepochyboval jsem, že poslali napřed zvědy, a také museli vědět, že s sebou vždycky беру nejméně dvacet mužů. A právě do Tofeceastru, kam jsem jel potrestat mladíka, který býval mým synem, jsem těch dvacet mužů nevzal, protože na to, aby si válečník poradil s houfem kněží, žádných dvacet mužů nepotřebuje. Stačili mi můj syn a ten drzý chlapec. Jenže Dánové nemohli vědět, že jsem v Tofeceastru, zvlášť když jsem ani já nevěděl, že se tam vypravím, dokud jsem se nedozvěděl, že můj zatracený syn se má stát křesťanským čarodějem. A přesto Cnut Ranulfson poslal své muže na tak dlouhý nájezd navzdory nebezpečí, že se střetnou s mými muži. Jistě, jeho Dánové by měli početní převahu, ale v každém případě by utrpěli ztráty, které si mohl sotva dovolit. A Cnut Dlouhý meč neměl ve zvyku riskovat jen tak zbůhdarma. Zkrátka nic z toho mi nedávalo smysl. „Víš jistě, že to byl Cnut Ranulfson?“ zeptal jsem se Osfertha.

„Měli jeho praporec, pane.“

„Se sekerou a zlomeným křížem?“

„Ano, pane.“

„A kde je otec Cuthbert?“ ptal jsem se dál. Držel jsem si kněze. Nejsem křesťan, ale taková je moc ukřižovaného boha, že většina mých mužů křesťany byla, a v těch dnech se o jejich křesťanské duše staral otec Cuthbert. Měl jsem ho rád. Byl to syn kameníka, vytáhlý a neohrabaný mladík, který si vzal za ženu osvobozenou otrokyni s podivným jménem Mehrasa. Byla to krasavice s tmavou pletí, zajatá v jedné podivné zemi kdesi daleko na jihu, a do Británie ji přivezl obchodník s otroky, jenž zemřel pod čepelí mého meče. A Mehrasa teď kvílela a naříkala, že její

manžel je pryč. „Proč nebyl v kostele?“ zeptal jsem se Osfertha, ale ten pouze pokrčil rameny. „Takže obcoval s Mehrasou, že?“

„Dělal snad někdy něco jiného?“ odpověděl Osferth tónem, v němž nebylo pro Cuthbertovu oblíbenou činnost ani zbla pochopení.

„Tak kde tedy je?“ naléhal jsem.

„Možná si odvezli i jeho,“ poznamenal Sihtric.

„Kněze? Toho by raději zabili, než by ho brali do zajetí.“ Zamířil jsem k vypálené síni. Muži hrabali v popelu a odtahovali stranou ohořelé trámy, z nichž se stále kouřilo. Možná je Cuthbertovo tělo někde tam, seškvařené a zčernalé. „Pověz mi, co jsi viděl,“ požádal jsem znovu Osfertha.

Všechno mi opět trpělivě zopakoval. Byl ve fagranfordském kostele, když k němu dolehly výkřiky od mé síně, která stála nedaleko. Vyšel z kostela a viděl, jak už k letní obloze stoupá první kouř. Jenže než stačil shromáždit své muže a nasednout na koně, byli nájezdníci pryč. Rozjel se za nimi a ještě je zahlédl. Dokonce si byl jistý, že mezi jezdci s tmavými drátěnými košilemi viděl Sigunn. „Měla na sobě bílé šaty, pane – ty, co se ti v nich tak líbí.“

„Ale otce Cuthberta jsi neviděl?“

„Ten byl v černém, stejně jako Dánové, takže jsem si ho mezi nimi nemusel všimnout. Ujížděli jako vítr.“

V popelu objevili kosti. Prošel jsem dveřmi staré síně, z nichž zbyly jen zčernalé veřeje, a ucítil jsem puch spáleného masa. Odkopl jsem stranou ohořelý trámec a uviděl jsem v popelu harfu. Uvažoval jsem, proč ta není spálená. Ze strun zbyly jen pokroucené černé dráty, ale tělo nástroje vypadalo, jako by se ho oheň ani nedotkl. Sehnul jsem se, abych harfu zvedl, a horké dřevo se mi v ruce rozpadlo. „Co se stalo s Oslíkem?“ zeptal jsem se. To byl harfeník a básník, jenž v mé síni zpíval písně o slavných bojích.

„Zabili ho, pane,“ odpověděl Osferth.

Mehrasa začala kvílet hlasitěji. Zírala na kosti, které muži vyhrabali z popela. „Odved'te ji pryč,“ zabručel jsem.

„To jsou psí kosti, pane,“ řekl muž s hráběmi a uklonil se mi.

Psi, které měla Sigunn ráda. Byli to malí teriéři, zdatní v chytání kryš. Jeden z mužů vytáhl z popela roztavenou stříbrnou mísu. „Nepřijeli mě zabít,“ prohlásil jsem s pohledem upřeným na psí žebra.

„Tak o co jiného jim šlo?“ zeptal se Sihtric. Býval kdysi mým sluhou, ale teď patřil mezi mé nejlepší bojovníky.

„Přišli si pro Sigunn,“ usoudil jsem, protože mě žádné jiné vysvětlení nenapadlo.

„Ale proč, pane? Vždyť není tvoje žena.“

„Cnut ví, že ji mám rád. A to je důkaz, že mu o něco jde.“

„Cnut Dlouhý meč,“ řekl Sihtric zlověstně.

Sihtric nebyl žádný zbabělec. Jeho otcem byl Kjartan Krutý a Sihtric po něm zdědil jeho bojové schopnosti. Mnohokrát stál ve štítové hradbě vedle mě a já jsem věděl, že se mohu na jeho statečnost spolehnout. Ale když teď vyslovil Cnutovo jméno, měl jsem dojem, že se mu zachvěl hlas. A nebylo divu. Na územích, kde vládli Dánové, měl Cnut Ranulfson pověst válečníka, jemuž se nikdo nevyrovná. Byl stíhlý, měl světlou pleť a vlasy bílé jako kost, třebaže nebyl starý. Podle mého mu mohlo táhnout ke čtyřicítce, což je sice slušný věk, ale Cnut měl vlasy bílé už od narození. A od narození byl také chytrý, krutý a v boji nemilosrdný. Jeho meče se báli všichni bojovníci od ledových ostrovů po jižní pobřeží Wessexu a jeho pověst přitahovala přísežné muže, kteří připlovali přes moře, aby mu sloužili. On a jeho přítel Sigurd Thorrson platili za nejmocnější dánské pány v Northumbrii a jejich cílem bylo stát se nejmocnějšími v celé Británii. Měli však nepřítel, jenž je znovu a znovu zastavoval.

A teď Cnut Ranulfson, řečený Cnut Dlouhý meč, nejobávanější bojovník mečem v Británii, tomu nepříteli unesl ženu. „O něco mu jde,“ opakoval jsem.

„O tebe?“ zeptal se Osferth.

„To se dozvíme.“

A o co Cnutovi jde, jsme se dozvěděli ještě ten večer, kdy se vrátil otec Cuthbert. Kněze přivezl na voze obchodník s kůžemi. Upozornil nás na to Mehrasin nárek.

Byl jsem právě ve velké stodole, kterou Dánové nestihli zapálit. Rozhodl jsem, že ji budeme využívat jako síň, než vybuduji novou, a pozoroval jsem své muže, jak stavějí kamenné ohniště, když k nám dolehl Mehrasin výkřik. Vyběhl jsem ze stodoly a uviděl jsem, že k nám po cestě kodrcá vůz. Mehrasa běžela podél něj, cloumala svým mužem, jako

by nevěřila, že je živý, a Cuthbert mával dlouhými hubenými pažemi. Mehrasa stále křičela a naříkala. „Ticho!“ houkl jsem na ni.

Mí muži vybíhali za mnou. Obchodník s kůžemi zastavil, slezl z vozu a padl přede mnou na kolena. „Našel jsem ho tam, na severu, pane,“ mávl rukou. „U řeky u Beorgfordu. Házeli po něm kamením.“

„Kdo po něm házel kamením?“

„Kluci, pane. Asi jen tak pro zábavu.“

Takže Cnut se vracel na sever a u brodu zřejmě kněze propustil. Cuthbertova kutna byla potřhaná a zablácená a na vyholeném temeni hlavy se mu černala zaschlá krev. „Cos těm klukům udělal?“ zeptal jsem se kupce.

„Jenom jsem je zahnal pryč, pane.“

„A kde jsi ho našel?“

„V rákosí u řeky, pane. Krčil se tam a naříkal.“

Zamířil jsem k vozu. „Otče Cuthberte.“

„Ach, pane!“ zvolal nešťastně a natáhl ke mně ruku.

„Osferthe, zaplať mu,“ ukázal jsem na Cuthbertova zachránce. „Dáme ti najíst a pro koně se taky najde místo,“ dodal jsem.

„Ach, pane!“ zanaříkal znovu otec Cuthbert.

Zvedl jsem ho z vozu a postavil na zem. Byl vysoký, ale překvapivě lehký. „Udržíš se na nohou?“ zeptal jsem se ho.

„Ano, pane.“

Odstoupil jsem od něj a dovolil Mehrase, aby ho objala.

„Mám pro tebe zprávu, pane,“ řekl přes její rameno.

Znělo to pláctivě a možná opravdu plakal, i když je otázka, jak může plakat ten, kdo nemá oči. Ten, kdo má místo očí dvě krvavé prohlubně, plakat nemůže, přestože se mu plakat chce.

Cnut Ranulfson vydloubl otci Cuthbertovi oči.

Tameworþig. Tam jsem se měl s Cnutem Ranulfsonem setkat. „Prý budeš vědět proč,“ řekl mi otec Cuthbert.

„Jenom to? Nic jiného?“

„Jen, že budeš vědět proč,“ opakoval Cuthbert. „Prý ve vlastním zájmu. A radí ti, aby sis pospíšil a přijel tam, ještě než začne měsíc ubývat, jinak tu ženu zabije. A udělá to pěkně pomalu.“

Vyšel jsem k vratům stodoly a vyhlédl do noci, ale měsíc byl schovaný za mraky. Ne že bych se potřeboval přesvědčit, v jaké fázi je. Věděl jsem, že ubývat začne za týden. „Co ještě říkal?“

„Jenom to, že máš přijet do Tameworþigu, pane, a že tam máš být předtím, než začne měsíc ubývat.“

„A že tam mám přijet ve vlastním zájmu?“ Nechápal jsem, co tím Cnut míní.

„Prý budeš vědět, co to znamená, pane.“

„Ale já to nevím.“

„A ještě řekl...“ Zarazil se a zmlkl.

„Co?“

„Že mě oslepi, abych ji nemohl vidět.“

„Koho? Koho bys neměl vidět?“

„Řekl, že nejsem hoden na ni pohlédnout, pane.“

„Ale na koho?“

„Tak mě oslepill“ zanařikal místo odpovědi a Mehrasa spustila s ním. Vůbec jsem nevěděl, co si z toho vybrat.

V každém případě jsem se dozvěděl, že mám přijet do Tameworþigu, do města, které leželo na okraji území Cnuta Ranulfsona, do něhož mě větry osudu ještě nikdy nezavály. Věděl jsem však, že to kdysi bylo velké město, sídlo mocného mercijského krále Offy, jenž postavil zeď proti Walesanům, vládl Northumbrii i Wessexu a prohlašoval se za krále všech Sasů. Ale teď už byl Offa dávno mrtvý a z jeho mocného království zůstal jen ubohý zbytek rozdělený mezi Dány a Sasy, zatímco z pevnostního města, v němž kdysi sídlil nejmocnější král celé Británie a měl tam své obávané vojsko, zbyly jen rozpadávající se ruiny, v nichž Sasové otročili pro dánské jarly. A tam tedy měl Cnut nejjižnější ze svých síní jako předsunutou základnu dánské moci na pomezí dánských a saských území.

„Je to past,“ varoval mě Osferth.

Já sám jsem si tím nebyl tak jistý a ve chvílích nejistoty jsem si navykl poslouchat svůj instinkt. To, co Cnut Ranulfson udělal, bylo v každém případě nebezpečné. Poslat muže, nebo je sám vést hluboko do Mercie, kde mohl kdokoliv jeho malou nájezdnickou družinu snadno zaskočít a do posledního muže pobít, bylo velké riziko. Přesto ho nějaký zájem

přiměl k tomu, že se to riziko rozhodl podstoupit. Něco chtěl a zřejmě byl přesvědčen, že to mám já. A tak mě vyzval, abych za ním přijel, ale ne do některé z velkých síní uprostřed jeho panství, nýbrž do Tameworþigu, města ležícího v blízkosti území ovládaného Sasy.

„Pojedeme,“ prohlásil jsem.

Vzal jsem s sebou všechny muže, kteří mohli nasednout na koně. Bylo nás šedesát osm bojovníků v drátěných košilích a přilbicích, se štíty, sekerami, meči a kopími. Jeli jsme pod mým praporem a studenými letními větry a náhlými záludnými sprškami deště jsme mířili na sever. „Úroda bude letos mizerná,“ řekl jsem cestou Osferthovi.

„Stejně jako ta loňská, pane.“

„Měli bychom se poohlédnout, kde nakoupit obilí.“

„Ale ceny budou vysoké.“

„Pořád lepší vysoké ceny než děti umírající hladem,“ odpověděl jsem.

„Ty jsi *hlaford*.“

Otočil jsem se a zavolaal jsem na Æthelstana.

Chlapec pobídl koně a dojel ke mně.

„Pověz mi, proč se mi říká *hlaford*?“ zeptal jsem se ho.

„Protože se staráš o bočník, pane, a povinností *hlaforda* je nakrmit své lidi,“ odpověděl.

Zabručel jsem na souhlas. *Hlaford* je pán, který se stará o *hla*f, o bočník chleba. Mou povinností tedy bylo udržet své lidi naživu přes kruté zimní období, a pokud to stálo zlato, bylo třeba ho vydat. Měl jsem zlato, ale nikdy ho nebylo dost. Snil jsem o Bebbanburgu, o pevnosti na severu, o kterou mě připravil můj strýc Ælfric. Byla to nedobytná pevnost, poslední výspa na northumbrijském pobřeží, tak impozantní svou nedobytností, že to všechny nájezdníky odrazovalo a Dánové ji nikdy nedobyli. Zmocnili se celé severní Británie, od šťavnatých pastvisek Mercie po divokou pustinu na skotské hranici, ale do Bebbanburgu se nikdy nedostali. A jestliže jsem ho chtěl získat zpět, potřeboval jsem víc zlata, než jsem měl. Mnohem víc. Potřeboval jsem ho, abych si za něj opatřil muže, kopí, sekery a meče. Jedině tak jsem mohl doufat, že porazím družinu svého strýce, který mi mou pevnost ukradl v době, kdy jsem byl ještě dítě. Ale abych se o to vůbec mohl pokusit, musel bych se nej-

dřív probít přes všechna dánská území, a poslední dobou jsem se začínal obávat, že dřív zemřu, než se znovu do Bebbanburgu dostanu.

Dorazili jsme do Tameworþigu druhý den naší cesty. Někde jsme překročili hranici mezi saským a dánským územím, i když to nebyla žádná pevně stanovená linie, ale spíš jen pás země, kde málokterá usedlost ušla vypálení. Přesto byly mnohé z nich obnoveny; viděl jsem stodoly, jejichž dřevo svítilo novotou, a na loukách kolem se pásal dobytek. Mír, který trval od bitvy ve Východní Anglii, k níž došlo po Alfredově smrti, přitahoval lidi do hraničních území, třebaže to byl vždy mír nejistý. Stále totiž docházelo k nájezdům zlodějů dobytka a pohraničním sporům a šarvátkám. Zatím však nebyly zverbovány armády. Dánové stále toužili podrobit si i jih a Sasové zase snili o tom, že znovu ovládnou sever. Už deset let jsme však žili v míru, který nemohl trvat věčně, a já jsem si přál, aby už skončil. Chtěl jsem ho narušit a vést vojsko na sever směrem k Bebbanburgu, ale ani Mercie, ani Wessex mi tu možnost neposkytly, a tak jsem i já musel dodržovat mír.

A teď ho narušil Cnut.

Věděl, že přijíždíme. Nepochybně rozmístil na všech cestách od jihu zvědy, a tak jsme nepodnikli žádná bezpečnostní opatření. Kdykoliv jsme projížděli divokými hraničními oblastmi, obvykle jsem vysílal daleko vpřed zvědy. Teď jsme však jeli po cestě zbudované Římany a o nic jsme se nestarali, neboť jsem věděl, že na nás Cnut čeká. A taky čekal.

Tameworþig ležel jen kousek na sever od řeky Tame. Cnut se s námi setkal jižně od řeky a chtěl nám nahnat strach, protože postavil napříč přes cestu štítovou hradbu o více než dvou stech mužích, v jejímž středu vlál jeho praporec s válečnou sekerou přerážející křesťanský kříž. Sám Cnut, v plné válečné zbroji, v tmavě hnědém plášti lemovaném kožešinou a s pažemi blýskajícími se zlatem, čekal na koni několik kroků před praporcem.

Dal jsem zvednutou rukou znamení svým mužům, aby zůstali stát, a pokračoval jsem dál sám.

Cnut mi vyjel naproti.

Zastavili jsme se asi na délku kopí od sebe a chvíli jsme jeden druhého měřili pohledem.

Cnutovu hubenou tvář rámovala přilbice. Zdál se mi unavený a ústa, která obvykle neměla daleko k úsměvu nebo spíš k výsměšnému šklebu, teď byla sevřená a vážná. Dokonce jsem měl dojem, že od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy, zestárl, a když jsem se podíval do jeho očí, napadlo mě, že pokud si chce Cnut Ranulfson splnit svůj životní sen, musí si pospíšit.

Pršelo a my jsme pozorovali jeden druhého. Odněkud nám nad hlavami přeletěl havran a já jsem uvažoval, jaké to může být znamení. „Jarle Cnute,“ prolomil jsem konečně ticho.

„Pane Uhtrede,“ odpověděl. Jeho šedý hřebec neklidně uskočil stranou a Cnut ho pohladil po krku, aby ho uklidnil. „Vzkázal jsem ti, abys přijel, a tys přiběhl jako vylekané děcko,“ řekl.

„Chceš si vyměňovat urážky?“ zeptal jsem se ho. „Ty, kterého porodila žena, jež si lehla s každým, kdo na ni luskl prsty?“

Chvilí mlčel. Nalevo ode mě, zpola skrytá mezi stromy, protékala v bezútešném letním dešti řeka a právě teď přeletěly těsně nad její hladinou dvě labutě. Havran a dvě labutě. Dotkl jsem se Thorova kladiva na krku a doufal jsem, že to jsou dobrá znamení.

„Kde je?“ zeptal se Cnut stroze.

„Kdybych věděl, o kom mluvíš, možná bych ti odpověděl.“

Pohlédl na mé muže, kteří čekali pár desítek kroků za mnou. „Takže jsi ji nepřivezl?“

„Hodláš pořád mluvit v hádankách?“ zeptal jsem se ho. „Tak mi pro změnu odpověz ty na tuhle. Co je to? Bodá to a dá se to vykouřit.“

„Varuju tě. Nemám náladu na žerty.“

„Nevíš? Přece včely,“ řekl jsem. „To bylo lehké. Ale tvoje hádanka je těžká.“

Opět na mě chvíli hleděl. „Před dvěma týdny byl tamten praporec na mém panství,“ ukázal na moji vlajku.

„Opravdu? Jak se tam mohl dostat, když jsem ho tam neposlal ani nedonesl?“

„Sedmdesát mužů, aspoň tak mi to hlásili,“ pokračoval. „A jeli do Buchestanesu.“

„Tam jsem byl, ale už to je dávno.“

„Unesli mi ženu, syna a dceru.“

Teď jsem na něho hleděl já. Mluvil klidně, ale jeho výraz byl vyzývavý a nesmířitelný. „Slyšel jsem, že máš syna,“ řekl jsem, jako bychom vedli běžný hovor.

„Jmenuje se Cnut Cnutson a tys ho zajal. S jeho matkou a sestrou.“

„Nezajal,“ prohlásil jsem pevně. Cnutova první žena zemřela už před léty, stejně jako jeho děti, ale slyšel jsem, že se oženil podruhé. Byl to překvapivý sňatek. Člověk by čekal, že Cnut se ožení tak, aby tím něco získal, půdu, bohaté věno nebo aspoň výhodné spojení. Místo toho se ke mně doneslo, že si vzal obyčejnou dívku, i když prý krasavici. A ta mu porodila dvojčata – chlapce a děvče. Měl samozřejmě ještě jiné děti, ale nová žena mu dala to, co chtěl nejvíc: dědice. „Jak starý je tvůj syn?“ zeptal jsem se.

„Šest let a sedm měsíců.“

„A proč byl v Buchestanesu?“ zeptal jsem se. „Aby se dozvěděl, co ho čeká?“

„Moje žena ho tam vzala, aby viděl čarodějku,“ odpověděl.

„Čarodějku? Ona ještě žije?“ zeptal jsem se překvapeně. Už tehdy, když jsem ji navštívil já, byla hrozně stará a myslel jsem, že je dávno mrtvá.

„Modli se, aby moje žena a děti byly naživu,“ řekl. „A aby se jim nic nestalo.“

„O tvé ženě a dětech nic nevím.“

„Unesli je tví lidé!“ vyštěkl. „Byl to tvůj praporec!“ Dotkl se jílice svého pověstného meče. „Vrať mi je, nebo tvou ženu dám svým mužům, a až se jí nabaží, stáhnu z ní zaživa kůži a pošlu ti ji jako sedlovou pokrývku.“

Otočil jsem se. „Uhtrede, pojď sem!“ Můj syn zastavil vedle mě, podíval se na Cnuta a pak na mě. „Sesedni a přístup k třmenu jarla Cnuta,“ poručil jsem mu. Chvilí váhal, ale potom sklouzl ze sedla na zem. Natáhl jsem se, abych převzal uzdu jeho hřebce. Bylo vidět, že Cnut nechápe, co chci dělat. Uhtred došel k jeho šedákovi a Cnut na něj shora pohlédl. „To je můj jediný syn,“ řekl jsem.

„Myslel jsem...“

„To je můj jediný syn,“ opakoval jsem tvrdě. „Jestli ti teď budu lhát, můžeš si ho odvést a naložit s ním, jak uznáš za vhodné. Přisahám při

životě svého jediného syna, že jsem tvou ženu a tvé děti neunesl ani nedal unést a neposlal jsem na tvé území žádné své muže. A o nájzdu na Buchestanes nic nevím.“

„Nesli tvůj praporec.“

„Není nic těžkého opatřit si ho.“

Děšť houstl, hnaný poryvy větru, které čerily kaluže ve vyjetých kolejích na blížkém poli. Cnut znovu pohlédl dolů na Uhtreda. „Je ti podobný,“ řekl, „ošklivý jako ropucha.“

„Nejel jsem do Buchestanesu a neposlal jsem žádné muže na tvé území,“ opakoval jsem pevně.

„Nasedni na svého koně,“ řekl Cnut mému synovi a pak se podíval na mě. „Jsi můj nepřítel, pane Uhtrede.“

„Ano, to jsem.“

„Ale předpokládám, že jsi zízivý.“

„To taky.“

„Tak poruč svým mužům, aby nechali meče v pochvách. Řekni jim, že tohle je moje panství a že s potěšením zabiju každého, kdo mě něčím popudí. Pak je můžeš vzít do mé síně. Máme pivo. Není sice nejlepší, ale pro saské svině musí stačit.“

Otočil koně a odjížděl. A my jsme ho následovali.

Cnutova síň stála na vrcholu menšího kopce, který byl obehnán starým hliněným valem, navršeným zřejmě na příkaz krále Offy. Na vrcholu valu se táhla dřevěná palisáda a uvnitř se nacházela síň s vysokým štítem a trámy zčernalými věkem. Do některých trámů byly vytesané složité obrazce, třebaže teď už je překrýval lišejník. Nad širokým vstupním vchodem visely parohy a vlčí lebky, a když jsem vešel dovnitř, uviděl jsem další vlčí lebky přibité k mohutným dubovým trámům, jež nesly vysokou střechu. Síň osvětloval oheň, který praskal v ohništi uprostřed místnosti. Pokud mě překvapila Cnutova pohostinnost, čekalo mě v jeho síni další, ještě větší překvapení, neboť na vyvýšeném pódiu seděl a usmíval se na mě jako zhlouplá lasička Haesten.

Haesten, kterého jsem kdysi zachránil z otrockých pout a dal mu svobodu a život, a on se mi za to odvděčil zradou. Svého času byl Haesten

mocný a jeho vojska ohrožovala samotný Wessex, ale osud ho z těchto výšin srazil dolů. Už jsem si ani nedokázal vzpomenout, kolikrát jsem proti němu bojoval, a pokaždé jsem ho porazil. Přesto své porážky vždy přežil jako had, který unikne zpod rolníkových hrábí. Teď se už několik let držel ve staré římské pevnosti v Ceasteru, kde jsme ho s jeho hrstkou mužů nechávali žít. A nyní byl tady, v Tameworpigu. „Přisahal mi věrnost,“ řekl na vysvětlenou Cnut, když viděl mé překvapení.

„Tu přísahal i mně,“ odpověděl jsem.

„Pane Uhtrede,“ spěchal mi Haesten vstříc s rozpraženými pažemi a na tváři s úsměvem, širokým jako Temes. Vypadal starší a byl starší. Oba jsme byli starší. Světlé vlasy mu zestříbřily a na tváři přibyly vrásky, jenom výraz v očích měl stále stejný, lstivý, vypočítavý a pobavený. Bylo zřejmé, že se mu daří dobře. Na pažích se mu blýskalo zlato, na krku měl na zlatém řetězu pověšené zlaté Thorovo kladivo a další kladivo se mu houpalo na levém uchu. „Naše setkání je pro mě vždycky velkým potěšením,“ dodal.

„Aspoň že pro tebe,“ zabručel jsem.

„Nastal čas, abychom byli přáteli,“ prohlásil. „Války jsou minulostí.“

„Myslíš?“

„Sasové mají jih a my Dánové žijeme na severu. To je čistě řešení. V každém případě lepší než zabíjet jeden druhého.“

„Jestli říkáš ty, že války jsou minulostí, pak vím, že brzy budeme stavět štítové hradby,“ odpověděl jsem. A stejně tak oni, pokud je budu provokovat, pomyslel jsem si. Chtěl jsem Haestena z jeho hnízda v Ceasteru vykopnout už před deseti lety, ale můj bratranec Æthelred, pán Mercie, mi odmítal poskytnout bojovníky, které jsem k tomu potřeboval. Prosil jsem o ně dokonce Edwarda Wessexského, ale ten mi je odepřel s tím, že Ceaster leží v Mercii, ne ve Wessexu, a že je to tedy záležitost Æthelredova. Jenže Æthelred mě nenáviděl a bylo pro něj přijatelnější mít v Ceasteru Dány než umožnit, abych ještě posílil svou pověst. A teď se zdálo, že Haestenovi se podařilo získat Cnutovu ochranu, takže dobýt Ceaster bylo ještě těžší než dřív.

„Pan Uhtred mi nevěří,“ obrátil se Haesten ke Cnutovi. „Jenže já jsem se změnil. Není to tak, pane?“

„Ano, změnil ses,“ přikývl Cnut, „protože kdybys zradil mě, vytahal bych ti všechny kosti z těla a hodil je psům.“

„Tví chudáci psi tedy budou muset hladovět,“ zasmál se Haesten.

Cnut mi pokynul a vedl mě ke stolu na pódiu. „Je mi užitečný,“ vysvětlil mi Haestenovu přítomnost ve své síni.

„A ty mu věříš?“ zeptal jsem se ho.

„Nevěřím nikomu, ale vím, že ze mě má strach, takže mu věřím. V každém případě věřím, že dělá, co mu řeknu.“

„Proč neobsadíš Ceaster sám?“

„Kolik mužů bych tam musel nechat? Sto padesát? Takhle je živí on a já šetřím svou pokladnici. Je teď takový můj pes. Drbu ho na břicho a on plní mé rozkazy.“ Přesto dopřál Haestenovi místo u stolu na pódiu, třebaže dostatečně daleko od nás. Síň byla dost velká na to, aby se do ní vešli všichni Cnutovi bojovníci i mí muži, zatímco na vzdáleném konci, daleko od ohně a blízko hlavních dveří, byly stoly vyhrazené pro mrzáky a žebráky. „Dostávají, co zbude,“ poznamenal Cnut.

Mrzáci a žebráci se ten večer měli dobře, protože Cnut nám vystrojil hostinu. Služebnictvo nosilo na stůl kýty z pečeného koně, mísy fazolí a cibule, tlusté pstruhy a okouny, bochníky čerstvě upečeného chleba a velká krvavá jelita, která jsem měl tak rád, všechno samozřejmě podávané s překvapivě dobrým pivem. Cnut nalil první roh mně a pak se zamračně podíval do spodní části síně, kde se už mí muži mísili s jeho bojovníky. „Tuhle síň moc často nevyužívám,“ řekl. „Je pro vás, smradlavé Sasy, moc malá.“

„Možná by ti tedy nevadilo, kdybych ji vypálil,“ nadhodil jsem.

„Protože jsem já vypálil tvou?“ Zdálo se, že pomýšlení na to mu zvedlo náladu. „To byla pomsta za *Mořského zabijáka*,“ dodal a radostně se zašklebil. *Mořský zabiják* byla loď, které si velmi cenil, a já jsem mu ji proměnil v hromadu ohořelých trámů. „Ty bastarde!“ zvolal a dotkl se svým rohem mého rohu. „Co se tedy stalo s tvým druhým synem? Zemřel?“

„Nechal se vysvětit na křesťanského kněze, takže pro mě jako by zemřel.“

Zasmál se tomu a pak ukázal na Uhtreda. „A tenhle?“

„Ten je bojovník.“

„Je ti podobný. Ale doufejme, že zase takový bojovník jako ty nebude. A ten druhý kluk?“

„To je Æthelstan, syn krále Edwarda,“ odpověděl jsem.

Podíval se na mě a sražil čelo. „A to jsi ho vzal sem? Co když si toho malého bastarda nechám jako rukojmí?“

„Tím bys moc nezískal, protože to je opravdu bastard.“

„Aha,“ pokýval hlavou. „Takže to není budoucí wessexský král?“

„Edward má ještě jiné syny.“

„Já doufám, že můj syn si mé panství udrží. Je to dobrý chlapec. Ale vládnout by měl nejsilnější, ne ten, kdo vyklouzne mezi nohama královny.“

„To říkáš ty. Ale královna si může myslet něco jiného.“

„Kdo se stará o to, co si myslí ženy?“ mávl ledabyle rukou, i když mně se zdálo, že lže. Opravdu chtěl, aby jeho panství a jeho bohatství zdědil jeho syn. To si přejeme všichni a já jsem v tu chvíli pomyslel na otce Jidáše a ucítil jsem nával hněvu. Naštěstí jsem měl ještě dalšího syna, a dobrého, zatímco Cnut měl jen jednoho. A toho mu někdo unesl. Cnut odkrojil velký kus pečeného koňského masa a nabídl mi ho. „Proč tví lidé nejedí koňské maso?“ zeptal se. Zřejmě si všiml, že ho spousta zůstává nedotčená.

„Jeich bůh jim to nedovoluje,“ odpověděl jsem.

Pohlédl na mě, jako by zkoumal, jestli to není žert. „Opravdu?“

„Opravdu. Mají v Římě svého nejvyššího čaroděje, kterého nazývají papežem, a ten všem křesťanům říká, že nesmějí jíst koňské maso.“

„Proč ne?“

„Protože my obětujeme koně Odinovi a Thorovi a jíme je. Proto je oni jíst nesmí.“

„Tím líp pro nás,“ prohlásil Cnut. „Jenom škoda, že je ten jejich bůh neučí vyhýbat se ženám,“ zasmál se. Vždycky si liboval v žertech, ale překvapilo mě, že je mu do žertu teď. „Víš, proč prd smrdí?“ přidal další vtípek.

„Nevím.“

„Aby si ho mohli vychutnat i hluší.“ Znovu se zasmál a já jsem opět uvažoval, jak může být člověk, kterému někdo unesl ženu a děti, tak veselý a lehkomyšlný. Zřejmě mi četl myšlenky, protože náhle zvažněl. „Tak kdo tedy mou ženu a děti unesl?“

„Nevím.“

Chvilí jen bubnoval prsty do stolu. „Mými nepřáteli jsou všichni Sasové, Norové v Irsku a Skotové,“ řekl potom. „Takže to musel být někdo z nich.“

„A proč ne někdo z jiných Dánů?“

„Ti by se toho neodvážili,“ prohlásil sebevědomě. „Kromě toho si myslím, že to byli Sasové.“

„Proč?“

„Někdo zaslechl, jak spolu hovoří. Prý mluvili vašim sprostým jazykem.“

„Znám Sasy, kteří slouží Norům,“ namítl jsem.

„Ale těch není moc. Kdo je tedy unesl?“

„Ten, kdo je chce použít jako rukojmí,“ odpověděl jsem.

„A kdo je to?“

„Já ne.“

„Nevím proč, ale věřím ti. Možná stárnu a začínám být příliš důvěřivý, ale omlouvám se ti, že jsem ti vypálil síň a oslepil kněze.“

„Cnut Dlouhý meč se omlouvá?“ zeptal jsem se v předstíraném úžasu.

„Asi opravdu stárnu.“

„A taky jsi mi ukradl koně.“

„Ty si nechám.“ Zabodl nůž do špalku syra a kus si uřízl. Pak pohlédl do síně osvětlené velkým ohněm, kolem něhož spalo asi deset psů. „Proč jsi ještě nedobyl Bebbanburg?“ zeptal se mě.

„A proč jsi ho nedobyl ty?“

Kývl na znamení, že mou odpověď pochopil. Jako všichni severní Dánové toužil po Bebbanburgu i on a já jsem věděl, že si musí lámat hlavu, jak se ho zmocnit. Pokrčil rameny. „Na to bych potřeboval aspoň čtyři stovky mužů.“

„Ty je máš. Já ne.“

„A i potom by na té šíji umírali.“

„Navíc kdybych chtěl Bebbanburg dobýt já, musel bych vést čtyři sta mužů přes tvé území a přes území Sigurda Thorrsona, a teprve pak bych stál proti posádce svého strýce na té šíji.“

„Tvůj strýc je už starý. Slyšel jsem, že je nemocný.“

„To je dobrá zpráva.“

„A po něm bude mít Bebbanburg jeho syn. To je pro mě lepší, než kdybys ho měl ty.“

„Proč lepší?“

„Protože není takový válečník jako ty.“ Nevyslovil ten kompliment zrovna ochotně a nedíval se přitom na mě. „Kdybych ti udělal laskavost, oplatil bys mi ji?“ zeptal se náhle s pohledem stále upřeným na plápolající oheň.

„Možná ano,“ odpověděl jsem opatrně.

Bouchl dlaní do stolu, až vylekal čtyři psy spící pod stolem, a pak kývl na jednoho ze svých mužů. Ten vstal. Cnut ukázal na dveře síně a muž poslušně vyšel do noci. „Najdi toho, kdo mi unesl ženu a syna,“ obrátil se znovu ke mně.

„Pokud to byl Sas, zřejmě bych to dokázal,“ odpověděl jsem.

„Tak to udělej,“ řekl tvrdě. „A možná bys mi mohl pomoci dostat je zpátky,“ dodal. Odmlčel se a jeho světlé oči zíraly do šera síně. „Slyšel jsem, že máš pěknou dceru.“

„To jsi slyšel dobře.“

„Provdej ji za mého syna.“

„Stiorra je nejmín o deset let starší než Cnut Cnutson.“

„No a co? Nebral by si ji z lásky, hlupáku, ale kvůli spojenectví. Ty a já, pane Uhtrede, bychom spolu mohli ovládnout celý ostrov.“

„A co bych já s celým ostrovem dělal?“

Pousmál se. „Pořád tě má na vodítku ta čubka?“

„Jaká čubka?“

„Ethelflaed.“

„A kdo má na vodítku tebe?“ zeptal jsem se.

Zasmál se, ale neodpověděl a místo toho ukázal hlavou ke dveřím. „A tady je tvá druhá čubka. Nikdo se jí ani nedotkl.“

Muž, kterého před chvílí poslal ven, přivedl Sigunn. Zůstala stát ve dveřích, obezřetně se rozhlédla po místnosti, a když mě uviděla, rozběhla se k pódiu a pak už se mi vrhla kolem krku. Cnut se té láskyplné scéně zasmál. „Můžeš zůstat tady, ženo, mezi svými lidmi,“ řekl jí. Nic na to neodpověděla, jenom se pořád tiskla ke mně. „A ty můžeš svobodně odejít, Sase,“ dodal ke mně. „Ale najdi toho, kdo mě nenávidí – toho, kdo mi unesl ženu a děti.“

„Jestli budu moct,“ odpověděl jsem, ale už tehdy jsem měl víc uvažovat. Kdo by se odvážil unést někoho z rodiny Cnuta Ranulfsona? Kdo by se toho odvážil? Jenže v tu chvíli mě taková otázka nenapadla. Myslel jsem, že únosce, ať už to byl kdokoliv, mínil Cnutovi uškodit. A v tom jsem se mýlil. Navíc tam byl Haesten, Cnutův přísežný muž. Ale Haesten byl jako lstivý a podvodný bůh Loki, a to mě mělo přimět přemýšlet. Jenže místo toho jsem pil, mluvil a poslouchal Cnutovy žerty a harfeníkovy písně o vítězstvích nad Sasy.

A následující ráno jsem vzal Sigunn a vrátil se s ní na jih.

Kapitola druhá

Můj syn Uhtred. Zdálo se zvláštní říkat mu tak, aspoň zpočátku. Téměř dvacet let to byl Osbert, a tak jsem si musel dávat velký pozor, abych se nespletl. A teď, když jsme se vraceli z Tameworþigu, jsem na něj tímto novým jménem zavolal, aby se zařadil vedle mě. „Tys ještě nebojoval ve štítové hradbě,“ řekl jsem mu.

„Ne, otče.“

„Dokud to nepodstoupíš, nejsi muž.“

„Chci to podstoupit.“

„A já tě chci chránit. Přišel jsem o jednoho syna a nechci přijít i o druhého.“

Chvíli jsme jeli mlčky šedým deštivým krajem. Vanul jen slabý vítr a větve stromů se skláněly, obtěžkány mokrým listím. Obilí bylo nevalné. Schylovalo se k večeru a oblohu na západě zaplavilo šedavé světlo, v němž se leskly promáčené louky plné stojící vody. Směrem k mrakům, které zastíraly zapadající slunce, letěly dvě vrány. „Dříve či později budeš muset v štítové hradbě bojovat,“ pokračoval jsem. „Musíš se osvědčit, dokázat, že jsi bojovník.“

„Já vím, otče.“

Nebylo vinou mého syna, že dosud ve štítové hradbě nestál a jako bojovník se nemohl osvědčit. Nejistý mír, který ležel na Británii jako těžká mlha, znamenal, že válečníci zůstávali ve svých síních. Docházelo

k mnoha šarvátkám, ale od doby, kdy jsme Dány na hlavu porazili ve Východní Anglii, nebyla vybojována jediná bitva. Křesťanští kněží rádi říkali, že mír je darem jejich boha, neboť je to jeho vůle. Jenže ve skutečnosti to byl důsledek chybějící vůle mužů. Král Edward Wessexský se spokojoval s obranou toho, co zdědil po otci, a projevoval malé ambice své království rozšířit. Æthelred Mercijský zase seděl v Gleawcesteru. A Cnut? To byl velký válečník, ale také opatrný taktik a možná mu jeho nová pěkná žena poskytovala takové rozptýlení, že ho dobytvačná nálada přešla. Jenže teď mu tu ženu někdo spolu s dvěma dětmi unesl. „Mám Cnuta svým způsobem rád,“ řekl jsem.

„Pohostil nás štědře,“ mínil můj syn.

Nic jsem na to neodpověděl. Cnut byl opravdu štědrý hostitel, ale to je povinností pána, i když jsem měl znovu uvažovat důkladněji. Ano, hostina v Tameworþigu byla bohatá a navíc předem připravená, takže Cnut dobře věděl, že mě bude spíš bavit než cokoli jiného. „Jednou ho budeme muset zabít,“ řekl jsem, „a jeho syna taky, jestli ho někdy najde. Stojí nám v cestě. Ale teď uděláme, o co nás požádal. Vypátráme, kdo unesl jeho ženu a děti.“

„Proč?“ zeptal se syn.

„Co proč?“

„Proč mu chceš pomáhat? Je to Dán, náš nepřítel.“

„Neřekl jsem, že mu budu pomáhat,“ zabručel jsem. „Ale ten, kdo jeho ženu unesl, má něco v plánu a já chci vědět co.“

„Jak se Cnutova žena jmenuje?“

„Nezeptal jsem se ho na to. Slyšel jsem jen, že je krásná. Ne jako ta buclatá prادلenka, se kterou každou noc špásuješ. Ta má tvářičku jako zadek podsvínčete.“

„Já se nedívám, jak vypadá,“ odsekl a zamračil se. „Neříkal Cnut, že se jeho ženy zmocnili v Buchestanesu?“ zeptal se po chvíli.

„Ano, říkal.“

„A není to daleko na severu?“

„Dost daleko.“

„Takže saští nájezdníci se dostali hluboko do jeho území, aniž by je někdo viděl nebo proti nim vystoupil?“

„Já jsem to jednou udělal.“

„Ty jsi pan Uhtred a umíš dělat zázraky,“ zazubil se.

„Jel jsem tam navštívit čarodějku,“ řekl jsem a vzpomněl jsem si na tu podivnou noc a na krásné dívčí stvoření, které se mi tam v halucinacích zjevilo. Jmenovala se Erce. Jenže když jsem se ráno probral, byla tam jen stará babice Ælfadell. „Viděla do budoucnosti,“ dodal jsem. O Bebbanburgu jsem se však od Ælfadell nedozvěděl nic, přitom právě to jsem od ní chtěl slyšet. Chtěl jsem, aby mi řekla, že pevnost znovu získám pro sebe a stanu se jejím právoplatným pánem. Pomyslel jsem na svého starého a nemocného strýce a zmocnil se mě hněv. Nechtěl jsem, aby zemřel dřív, než ho srazím na kolena. Bebbanburg – myšlenka, která mě stále pronásledovala. Poslední roky jsem trávil tím, že jsem se snažil shromáždit zlato, za něž bych si pořídil muže a zbraně. Jedině tak jsem mohl pomýšlet na to, že konečně vytáhnu na sever a zaútočím na mocné bebbanburské valy. Ale špatné úrody uplynulých let mi užíraly ze zásob, a tak jsem musel vydávat zlato za potraviny. „Začínám stárnout,“ povzdechl jsem.

Uhtred se na mě překvapeně podíval.

„Jestliže nedobudu Bebbanburg já, musíš to dokázat ty,“ řekl jsem mu. „Pak tam vezmi mé tělo a pohřbi mě tam. Ale vedle mě ulož do hrobu i Hadí dech.“

„Ano, to udělám,“ odpověděl.

„Začínám stárnout,“ opakoval jsem a byla to pravda. Žil jsem víc než padesát let, přitom většina mužů je ráda, když se dožije čtyřiceti. Přesto jediné, co dlouhý věk přináší, je smrt snů, které v sobě člověk za života nosí. Byla doba, kdy jsme netoužili po ničem jiném, než aby se z Británie stala jednotná země zbavená Dánů, země anglického rodu. Jenže na severu stále vládli severané a Sasové na jihu byli prolezlí kněžimi, kteří se modlili a blábolili o tom, že všechno vyřeší láska jejich boha. Přemýšlel jsem, co se bude dít po mé smrti. Uvažoval jsem, jestli Cnutův syn povede poslední velký výpad na jih a země, kterou si Alfred přál nazývat *Englandem*, se bude jmenovat *Daneland*.

Dojel nás Alfredův bastard Osferth. „To je zvláštní,“ řekl.

„Co?“ nechápal jsem. Byl jsem zamyšlený a ničeho kolem jsem si